

Fővárosi Ítéltábla

6.Pf.20.806/2022/7.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Kapás Lilla ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt I.r. felperes (felperes címe) I. rendű és II.r. felperes (felperes címe II.) II. rendű felperesnek a Vörös József Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe; ügyintéző: dr. Vörös József ügyvéd) által képviselt I.r. alperes (I.r. alperes címe) I. rendű, a Dr. P. Horváth Antal Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe.; dr. Horváth Antal eljáró ügyvéd) által képviselt II.r. alperes (II.r.alperes címe.) II. rendű, II.r. alperes (II.r.alperes címe.) vezérigazgató által képviselt III.r. alperes (II.r.alperes címe.) III. rendű és a Dr. P. Horváth Antal Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe.; dr. Horváth Antal eljáró ügyvéd) által képviselt IV.r. alperes (IV.r. alperes címe) IV. rendű alperes ellen megállapítás iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2022. október 13. napján meghozott 63.P.20.094/2022/21. számú ítélete ellen az I-II. rendű felperesek által 22. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I-II. rendű felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az I. rendű alperesnek 381.000 (háromszáznolcvanegyezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A 2015. október 15-én megkötött szerződés alapján az I. rendű alperes jogelődje, a cég1 megvásárolta a II. rendű felperes és a III. rendű alperes jogelődjétől, a cég2-től a cég3 (a továbbiakban: cég3) törzstőkéjét képező üzletrészt, és a IV. rendű alperes jogelődjétől, a cég4-től pedig a cég5 részvényeit. Az eladók képviseletében a szerződést az I. rendű felperes és a II. rendű alperes írta alá.

[2] A szerződésben rögzítették, hogy az I. rendű felperesnek 250.000 euró kölcsön- és a munkaszerződése alapján 440.000 euró végkielégítés, a II. rendű alperesnek 250.000 euró kölcsön- és 250.000 euró végkielégítés iránti követelése áll fenn a cég3-vel szemben. Megállapodtak abban, hogy az I. rendű felperes és a II. rendű alperes követeléséből a vevő levonhatja az eladók szerződésben vállalt kötelezettségeinek a megsértéséből eredő, 20.000 eurót meghaladó, szerződéskor fel nem tárt követelését, amelyet a szerződésben meghatározott határidőben az eladókhoz, valamint az I. rendű felpereshez és a II. rendű alpereshez intézett felszólítással, a követelése alapjának és összegének részletezésével érvényesíthet [szerződés 6.7. és 6.9. pont]. Az I. rendű felperes és a II. rendű alperes úgy nyilatkoztak, hogy a vevő által levonható, a felszólításában megjelölt összegű követelést a vevőre engedményezik [szerződés 6.7. és 6.9. pontja]. Rögzítették, hogy az I. rendű felperes és a II. rendű alperes felelőssége a kölcsön- és végkielégítés iránti követelésük összegét nem haladhatja meg [6.10. pont]. Rögzítették továbbá, hogy az I. rendű felperes és a II. rendű alperes a levonható összeg vonatkozásában támasztott követelés fenn nem állásának megállapítása iránt bírósághoz fordulhat.

[3] A vevő 2016. június 28-án arról értesítette az I. rendű felperest, hogy 3.580.283 eurót és kamatait meghaladó összegű levonható követelése áll fenn, amelyre tekintettel a szerződés 6.7. és 6.9. pontjai alapján kölcsön- és végkielégítés fizetésének kötelezettsége nem terheli.

[4] A felperesek 2022. január 9-én indítottak pert az alperesek ellen. Elsődleges kereseti kérelmük az I. rendű alperessel szemben a szerződés 6.7. pontja, valamint a 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:193. § (1) bekezdése és 6:194. § (1) bekezdése alapján annak megállapítására irányult, hogy az I. rendű felperes személyes kölcsönből és végkielégítésből származó követelése nem került engedményezésre az I. rendű alperesre. Állították, hogy a vevő 2016. június 28-i levelében megjelöltek nem minősülnek a szerződés alapján levonható követelésnek, amennyiben a szerződéskor feltárásra kerültek, illetve tényleges kárként vagy veszteségként nem merültek fel. Másodlagosan annak megállapítását kérték, hogy az engedményezés jogszabályba ütközés miatt a Ptk. 6:95. §-a alapján érvénytelen. Másodlagos kereseti kérelmük indokaként arra hivatkoztak, hogy az engedményezéssel kapcsolatos kikötés sem a jogcímet, sem az összeget, sem az esedékességet nem tartalmazza, ennek következtében hiányoznak az engedményezett követelés beazonosításához szükséges adatok. A levonható követelés összege pontosan nem került meghatározásra, és bejelentésekor a vevő a mértékét okiratokkal nem igazolta. A felperesek a II., a III. és a IV. rendű alpereseket a kért megállapítások tűrésére kérték kötelezni.

[5] Az alperesek közül a III. rendű alperes nem terjesztett elő ellenkérelmet, a II. és IV. rendű alperesek nem vitatták a felperesek tény- és jogállításait.

[6] Az I. rendű alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Védekezésében elsődlegesen elévülési kifogást terjesztett elő, másrészt az érvénytelenségi kereset alaptalanságára hivatkozott. Az elévülés indokaként arra hivatkozott, hogy a

felperesek az ötéves elévülési, illetve az egyéves megtámadási határidőt is elmulasztották. Vitatta a felperesek érvénytelenség körében előadott tényállításait.

[7] Az elsőfokú bíróság az ítéletével a keresetet elutasította és az I. és a II. rendű felpereseket az I. rendű alperes javára 1.270.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte.

[8] Ítéletének indokolásában megállapította, hogy a felperesek a szerződés 6.7. pontján alapuló nemleges megállapítási keresete a felperesek és az I. rendű alperes viszonyában volt értelmezhető, ezért a II. és a IV. rendű alperesek elismerése és a III. rendű alperes mulasztása e körben nem volt értékelhető. A felperesek másodlagos, szerződési kikötés semmisségének megállapítása iránti keresete tekintetében az alperesek egymás ellentétes nyilatkozatait pedig a 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 38. § (2) bekezdése alapján a per adatait is figyelembe véve kellett értékelnie.

[9] A bíróság megállapította, hogy a felek között nem volt vitás, hogy 2015. október 15-én üzletrész- és részvény adásvételi szerződés jött létre. A felperesek és az I. rendű alperes a perfelvételi tárgyaláson egybehangzóan 2016. június 28-át, a vevői levél kézhezvételének időpontját jelölték meg a felperesi követelés elévülésének kezdő időpontjaként, és egyik fél sem hivatkozott arra, hogy a szerződésben a Ptk. elévülésre vonatkozó rendelkezéseitől eltértek.

[10] A bíróság kifejtette: a felperesek a keresetükben nem hivatkoztak a Ptk. 6:89. §-a szerint a szerződés megtámadhatóságát eredményező érvénytelenségi okra. Nemleges megállapítási keresetük a szerződés 6.7. pontján alapult, amely annak bírósági megállapításához kötötte a kölcsön és végkielégítés iránti igény érvényesíthetőségét, hogy az I. rendű alperesnek levonható összeg címén támasztott követelése nem áll fenn. A bíróság álláspontja szerint a felperesek által kezdeményezett bírósági eljárások nem voltak alkalmasak az elévülés megszakítására. Az I. rendű felperes 11.M.70.990/2020. számon a cég3-vel szemben végkielégítés megfizetése iránt indított pert, amely jelen per jogerős befejezéséig felfüggesztésre került. A 63.P.20.825/2021. számon indított perben a bíróság a keresetlevelet visszautasította. Önmagában a keresetlevél benyújtásához nem fűződött elévülést megszakító joghatás, a Ptk. 6:25. § c) pontja ugyanis nem csupán a bíróság előtti igényérvényesítést, hanem a követelésről hozott jogerős érdemi határozatot is elvárja az elévülés megszakításához. A 63.P.21.407/2021. számon a Pp. 178. § (1) bekezdése alapján újból benyújtott keresetlevélben pedig az I. rendű felperes nem tartotta fenn az I. rendű alperessel szembeni nemleges megállapítás iránti keresetét. A bíróság kiemelte, hogy a felperesek nem állítottak és nem is igazoltak olyan menthető okot, amely a szerződés 6.7. pontján alapuló igényük határidőn belüli érvényesítésében őket akadályozta volna. A vevői levél kézhezvételétől kezdődően az igényük érvényesítéséhez szükséges valamennyi információnak a birtokában voltak, ennek következtében az elsődleges kereseti kérelmükkel érvényesített igényük 2021. június 28-án elévült.

[11] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint engedményezéskor nem kötelező a Ptk. 6:194. § (2) bekezdésében felsoroltak teljes körű feltüntetése. Az engedményezés nem válik tilos szerződéssé amiatt, hogy a felek más módon teszik az engedményezett követelést azonosíthatóvá. A szerződés értelmező rendelkezései között, valamint a 6.7. pontjában az engedményezés tárgyát képező kölcsön és végkielégítés iránti követelés azonosítható módon megjelölésre került, és a felek között nem volt vitás, hogy mely követelések képezték az engedményezés tárgyát. A szerződés alapján az is megállapítható volt, hogy az I. rendű felperes és a II. rendű alperes a vevő szerződésszegésből eredő levonható összeg címén támasztott követeléséért a kölcsönök és végkielégítés iránti követeléseikkel álltak helyt, ez képezte szerződésszegésért való felelősségük felső határát is. A szerződésben részletesen szabályozták a vevő eladók szerződésszegéséből eredő igénye meghatározásának és érvényesítésének rendjét, továbbá, hogy a menedzsment tagja és az eladók azt milyen módon kifogásolhatják. A szerződésszegésből eredő kárigény kielégítésének ilyen módon történő rendezése nem tekinthető a Ptk. 6:95. §-a szerint semmis kikötésnek.

[1] A felperesek a fellebbezésükben elsődlegesen az elsőfokú ítélet keresetük szerinti megváltoztatását, másodlagosan a Pp. 381. §-a alapján annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárásra, új határozat meghozatalára utasítását kérték.

[2] A fellebbezés szerint az elsőfokú bíróság ítélete sérti a Ptk. 6:194. § (1) bekezdését, 6:95. §-át, 6:88. §-át, a Pp. 110. § (3) bekezdését és 279. §-át. Az elsőfokú bíróság helytelenül mérlegelte a bizonyítékokat, azokból téves következtetésekre jutott, és anyagi jogszabályt sértve hozta meg az ítéletét. A felperesek hangsúlyozták, hogy az I. rendű felperes és az I. rendű alperes korábbi ügyvezetője között tárgyalások folytak a végkielégítés kifizetéséről, és megegyezés volt várható. Ez volt az oka annak, hogy nem indítottak korábban pert. Csak az ügyvezető halálát követően vált egyértelművé, hogy a munkáltató a végkielégítést nem fogja kifizetni. Az pedig a munkaügyi eljárás során derült ki, hogy a munkaügyi bíróság szerint az előkérdések tisztázásához polgári per indítása szükséges.

[3] A felperesek fenntartották, hogy a 63.P.21.407/2021. szám alatti perben benyújtott keresetlevél alkalmas volt az elévülés megszakítására. Hivatkoztak arra, hogy a jogerős érdemi határozat hiányának oka az eljárás jelen ügyre történt felfüggesztése. Hangsúlyozták, hogy a per folytán az elévülés nyugszik, hiszen a marasztalás mellett a megállapítási kereset nem volt fenntartható. A megállapítási pert pedig azért indították, mert a bíróság anyagi pervezetés körében erre hívta fel őket a 2021. november 11-én megtartott tárgyaláson.

[4] A másodlagos kereseti kérelmük körében a felperesek hivatkoztak arra, hogy a Ptk. Kommentár a jövőbeni követelések esetén az engedményezett követelés kétséget kizáró azonosíthatóságát írja elő. Változatlanul állították, hogy az engedményezésre vonatkozó kikötés a jogcímet, az összeget és az esedékességet sem tartalmazza, és egyéb módon sem tette a követelést beazonosíthatóvá. Arra a vevői levél sem volt alkalmas, figyelemmel arra, hogy további jövőbeni károkra utalt, pontos összeg nélkül, és egyik tétel sem került okirattal alátámasztásra. Ezáltal nem teljesült a Ptk. 6:194. § (2) bekezdésének az az előírása, hogy a

jövőbeni követelések esetén legkésőbb a követelés létrejöttkor az engedményezett követelést egyértelműen azonosíthatóvá kell tenni.

[5] A másodlagos fellebbezési kérelmük indokaként a felperesek arra hivatkoztak, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta tisztázni a jogvita kereteit, azzal, hogy nem részesítette a bizonyítással összefüggő tájékoztatásban a feleket. Állították, hogy a Pp. 237. § (3) bekezdés a-c) pontja alkalmazásának a feltételei megvalósultak, és az anyagi pervezetés körében ilyen esetben a bíróságnak kifejezett figyelemfelhívással kellett volna élnie, és azt követően lehetőséget kellett volna biztosítani a feleknek arra, hogy nyilatkozataikat megtegyék. Ennek elmaradása a Kúria Pfv.I.20.191/2017/8. számú ítéletében, valamint az 1/2014. (VI. 30.) PK véleményben kifejtettek szerint az ügy érdemi elbírálására kiható lényeges eljárási szabálysértés.

[6] Az alperesek közül az I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezési ellenkérelmet, amelyben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[7] Az I. rendű alperes szerint az elsőfokú bíróság a releváns tényeket a Pp. 279. § (1)-(2) bekezdésének megfelelően helyesen állapította meg, és azok alapján az eljárási szabályok betartásával hozott ítéletet. Rámutatott arra, hogy korábbi ügyvezetője 2019 januárjában hunyt el. Ehhez képest elfogadhatatlan az a felperesi állítás, hogy a halála előtt két és fél évig a megegyezésre vártak, különösen, hogy még az ügyvezető halála után sem indítottak pert a szerződés 6.7. pontja alapján. Hangsúlyozta, hogy a cég3 elleni marasztalási pernek nem alperese, a felperesek ettől a pertől függetlenül elévülési időn belül érvényesíthették volna igényüket a szerződés alapján. Az I. rendű alperes fenntartotta, hogy az engedményezés az írásbeli ellenkérelmében kifejtettek szerint a jogszabálynak megfelelt.

[8] A fellebbezés nem megalapozott.

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért a Fővárosi Ítéltábla teljes terjedelemben bírálta felül az elsőfokú ítéletet [Pp. 358. § (5) bekezdés].

[10] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a Fővárosi Ítéltábla az érdemi döntésével egyetértett, annak indokait azonban a következőkkel egészíti ki:

[11] A felperesek elsődleges kereseti kérelme az engedményezés meg nem történtének a megállapítására irányult. Tekintettel arra, hogy a felperesek által kért megállapítás nem az érvénytelenség jogkövetkezményének a levonására vonatkozott, ez a kereseti kérelem nem tartozik abba a körbe, amelyben az anyagi jog szabálya [Ptk. 6:108. §

(2) bekezdése] marasztalás helyett megállapítás iránti kereset előterjesztését lehetővé teszi. Az elsőfokú bíróságnak ezért hivatalból vizsgálnia kellett volna, hogy fennállnak-e a megállapítás iránti kereset előterjesztésének a Pp. 172. § (3) bekezdésében meghatározott előfeltételei. A Pp. szabályai ugyanis kógensek, ezért attól a szerződő felek a szerződésbe foglalt megállapodásukkal sem térhettek el, és nem határozhattak meg olyan kereset fajtát, amelynek előterjesztését a Pp. 172. §-a nem tesz lehetővé.

[12] Az I. rendű felperes csak akkor jogosultja a kölcsön és végkielégítés jogcímén a cég3-vel szemben fennálló követelésnek, ha a perbeli szerződésbe foglalt engedményezés nem lépett hatályba, mert a vevőt nem illeti meg a szerződés alapján levonható követelés.. Engedményezés hiányában az I. rendű felperest illeti meg a kölcsön és a végkielégítés. Az elsődleges keresetben kért megállapítás az engedményezés hiányára vonatkozott. A szerződés alapján a vevő egyoldalú nyilatkozatával gyakorolt „levonási” jogával szemben az I. rendű felperes a jogait csak a vevő jogutódával szembeni megállapítási perben tudja érvényesíteni, mert csak így tudja elérni, hogy a kölcsön- és végkielégítés megfizetése iránti követelése ne a vevőt, hanem őt illesse meg, és ő legyen jogosult e követelések bíróság előtti érvényesítésére. A kölcsön és végkielégítés megfizetése iránti marasztalási kereset ugyanis nem az I. rendű alperessel, hanem az I. rendű felperes volt munkáltatójával szemben érvényesíthető. Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az I. rendű alperessel szemben a jogmegóvási szükséglet és a marasztalási kereset lehetőségének a hiánya is fennállt, ezáltal a megállapítási kereset konjunktív feltételei megvalósultak.

[13] A szerződés 6.7-6.10. pontjaiba foglalt rendelkezéseinek a Ptk. 6:8. § (1) bekezdésének és 6:86. § (1) bekezdésének a megfelelő értelmezése szerint az I. rendű felperes és a II. rendű alperes lényegében arra vállaltak kötelezettséget, hogy személyi kötelezettként helytállnak a vevővel szemben az eladóknak – a II. rendű felperes, valamint a III. és a IV. rendű alperesek jogelődjének - a szerződésszegéséből eredő kötelezettségei teljesítéséért. E kötelezettségüket a volt munkáltatójukkal szemben fennálló követeléseikből vállalták teljesíteni úgy, hogy ennek érdekében a vevő által érvényesíthető követelések erejéig e követeléseiket a vevőre átruházták. Az érintett szerződési kikötések alapján a Ptk. 6:193. §-a szerinti engedményezés egyrészt az I. rendű felperes és az I. rendű alperes, másrészt a II. rendű alperes és az I. rendű alperes között jött létre. Az engedményezés alapján az I. rendű felperes és a II. rendű alperes is a saját külön követelését ruházta át az I. rendű alperesre, az I. rendű alperessel szemben sem az engedményezéből eredő jogosultságuk, sem a kötelezettségük nem volt egyetemleges. Ebből következően egymás követeléseinek érvényesítésére nem voltak jogosultak, a saját követelésük engedményezésével összefüggő bármilyen jogkövetkezmény pedig kizárólag az engedményezéssel érintett szerződő felek vonatkozásában volt levonható. Az adásvételi szerződésben részes valamennyi szerződő fél perben állására azért nem volt szükség, mert az engedményezés tárgyát az adásvételi szerződés megszegéséből eredő követelés átruházása, engedményezése képezte, az adásvételi szerződés eladói pedig nem alanyai az adásvételi szerződéssel egy okiratba foglalt engedményezési szerződésnek. Mindezekből következően a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a II. rendű felperes keresetösségi joga (aktív perbeli legitimációja) hiányzik, mert nem jogosult az engedményezi szerződésből eredő igény érvényesítésére, a II., a III. és a IV. rendű alperesek pedig nem rendelkeznek passzív perbeli legitimációval, mert velük szemben nem érvényesíthető az engedményezési szerződésből eredő igény.

[14] A Ptk. 6:25. § (1) bekezdés c) pontja alapján az elévülés megszakításához a követelésnek a kötelezettel szembeni bírósági eljárásban történő érvényesítése mellett az szükséges, hogy a bíróság az eljárást befejező jogerős érdemi határozatot hozzon. Ezek a feltételek pedig a felperesek által indított perek esetében nem teljesültek, ezért az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az ítéletének indokolásában kifejtettek okokból a felperesek által indított perek egyike sem volt alkalmas az elévülés megszakítására. A keresetlevél benyújtása önmagában nem minősül elévülést megszakító jogi tényeknek, ha a bíróság nem hoz jogerős érdemi határozatot, és a felperes a 63.P.21.407/2021. számon indított új perben nem tartotta fenn az I. rendű alperessel szembeni nemleges megállapítási keresetét. A Fővárosi Ítéltábla hangsúlyozza, hogy a jelen perben a vevővel szemben az engedményezés létre nem jöttének és érvénytelenségének a megállapítása iránti igény nem azonos az I. rendű felperesnek a munkaügyi perben a cég3-vel szemben érvényesített kölcsön és végkielégítés megfizetése iránti igényével. Ezért a munkaügyi per akkor sem szakítaná meg a jelen perben érvényesített kötelmi igény elévülését, ha abban a bíróság már jogerős érdemi határozatot hozott volna, mert az a per más követelés érvényesítésére irányul.

[15] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az I. rendű felperes - mint az eladók szerződésszegéséből eredő kötelezettségeiért a saját követelésével helytállási kötelezettséget vállaló engedményező – a perbeli szerződés alapján attól a naptól lett jogosult igényelni a levonható összeg fenn nem állásának megállapítását, amikor az I. rendű alperes közölte vele a levonható követelésének a fennállását. Ez a nap 2016. június 29. volt, és a Ptk. 6:22. § (2) bekezdése alapján ezen a napon megkezdődött az I. rendű felperes követelésének a Ptk. 6:22. § (1) bekezdésében meghatározott ötéves elévülési ideje. 2016. június 29. és 2021. június 28. között a Ptk. 6:22. § (1) bekezdésében meghatározott 5 éves elévülési idő eltelt, és ez alatt az idő alatt nem következett be olyan körülmény, amely a Ptk. 6:25. § (1) bekezdése értelmében megszakította volna az elévülést. Az I. rendű felperes nem bizonyított a perben olyan körülményt, amit a Ptk. 6:24. § (1) bekezdése szerint az igényérvényesítés menthető akadályaként lehetett volna elfogadni, ezért kiválthatta volna az elévülés nyugvását. A felperes elsődleges keresettel érvényesített igénye elévült, az elévült követelést pedig a Ptk. 6:23. § (1) bekezdése értelmében bírósági eljárásban érvényesíteni nem lehet.

[16] A Ptk. 6:194. §-a határozza meg, hogy a jogszabály milyen feltételek teljesülése engedi meg a követelések engedményezését. Az I. rendű felperes és az I. rendű alperes között létrejött engedményezés nem jövőbeli, hanem lejárt követelés engedményezésére vonatkozott, így az engedményezéskor már létezett az a jogviszony, amelyből az engedményezett követelés eredt. A Ptk. 6:194. § (2) bekezdése alapján a követelésnek csupán azonosíthatónak kellett lennie az engedményezés időpontjában, ahhoz azonban nem feltétlenül szükséges a követelés jogcímének, összegének és az esedékességének megjelölése az engedményezési szerződésben. A perbeli szerződésből kitűnik, hogy ki az engedményezett követelések kötelezettje, mi a követelések jogcíme, és hogy a követelések részben az I. rendű felperesnek a munkaviszonyából, részben pedig az I. rendű felperes és a volt munkáltatója között létrejött kölcsönszerződésből erednek. A felek részletesen meghatározták a követelés átszállásnak – az engedményezés hatályba lépésének – a feltételeit, az engedményezés folytán az engedményes vevőre átszálló követelés maximumát, és szabályozták a vevő igényérvényesítésének a módját, határidejét és azzal szembeni jogorvoslat rendjét. A feleket a Ptk. 6:59. § (2)

bekezdése értelmében megillető szerződési szabadsága alapján nem volt akadálya annak, hogy a vevőt feljogosítsák arra, hogy egyoldalúan ő határozza meg az engedményezett követelés pontos összegét a felek által felállított rend szerint. A Fővárosi Ítéltábla ezért egyetértett az elsőfokú bírósággal abban is, hogy az engedményezés nem ütközik a Ptk. 6:194. § (2) bekezdésébe, és a Ptk. 6:95. §-a alapján nem semmis.

[17] A bíróságnak nincs a bizonyítási teherre, a bizonyítandó tényekre vonatkozó általános tájékoztatási kötelezettsége, az anyagi pervezetést a Pp. 237. §-a alapján kizárólag szükség szerint, a kereset és az ellenkérelem, valamint az érvényesíteni kívánt jog korlátai között kell végeznie. A felek perfelvételi nyilatkozataiban azonban nem mutatkozott olyan ténybeli, jogi hiányosság, ami a bíróság közrehatási tevékenységét igényelte volna. Az elsőfokú bíróság a felek által felhozott tény- és jogállítások értékelése alapján hozta meg a döntését, a fellebbezésben foglaltak alapján sem merült fel olyan körülmény, ami az anyagi pervezetéssel összefüggő mulasztás miatt a Pp. 381. §-a alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését

tette volna szükségessé. A Fővárosi Ítéltábla ezért a felperesek másodlagos fellebbezési kérelmét sem találta teljesíthetőnek.

[18] A kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítélete érdemben helyes, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[19] A fellebbezésük nem vezetett eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése és 87. § (1) bekezdése alapján az I. rendű alperes áfával terhelt, a fellebbezési eljárás munkaigénye alapján mérsékelt összegben megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségének a megfizetésére kötelezte az I. és a II. rendű felpereseket.

Budapest, 2023. március 21.

dr. Lente Sándor s.k.
Szabolcs s.k.

dr. Csóka István s.k.

dr. Benedek

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró